

Dijous 19 de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mt 18,21—19,1): En aquell temps, Pere preguntà a Jesús: «Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades?». Jesús li respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set. Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que volgué demanar comptes als seus subordinats. Tot just havia començat, quan li'n van portar un que li devia deu mil talents. Com que no tenia amb què pagar, aquell senyor va manar que, per a poder satisfer el deute, el venguessin com a esclau, amb la seva dona, els seus fills i tots els seus béns. Ell se li va llançar als peus i, prosternat, li deia: 'Tingues paciència amb mi i t'ho pagaré tot'. Llavors, compadit d'ell, el senyor deixà lliure aquell subordinat i li va perdonar el deute.

»Quan aquell home sortia, va trobar un dels seus companys que tan sols li devia cent denaris. L'agafà i l'escanyava dient: 'Paga'm el que em deus'. El company se li va llançar als peus i li suplicava: 'Tingues paciència amb mi i ja t'ho pagaré'. Però ell s'hi va negar i el va fer tancar a la presó fins que pagués el deute. Quan els altres companys van veure el que havia passat, els va saber molt de greu, i anaren a explicar-ho al seu senyor. Ell va fer cridar aquell home i li digué: 'Servidor dolent, quan vas suplicar-me, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu?'. I, indignat, el va posar en mans dels botxins perquè el torturessin fins que hagués pagat tot el deute. Igualment us tractarà el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà».

Quan Jesús hagué acabat aquests ensenyaments, se'n va anar de Galilea i arribà a la regió de Judea, a l'altra banda del Jordà.

«Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci?»

Mn. Joan BLADÉ i Piñol
(Barcelona, Espanya)

Avui, preguntar «quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci?» (Mt 18,21), pot voler dir: —Aquests a qui tant estimo, els veig també amb manies i capricis que em molesten, m'importunen cada dos per tres, no em parlen... I això un dia i un altre dia. Senyor, fins quan els he d'aguantar?

Jesús contesta amb la lliçó de la paciència. En realitat, els dos col·legues coincideixen quan diuen: «Tingues paciència» (Mt 18,26.29). Mentre la intemperància del malvat, que escanya per poca cosa, li ocasiona la ruïna moral i econòmica, la paciència del rei, alhora que salva el deutor, la família i els seus béns, engrandeix la personalitat del monarca i li genera la confiança de la cort. La reacció del rei en llavis de Jesús ens recorda allò del llibre dels Salms: «Però ets tu qui dónes el perdó; per això mereixes que et venerin» (Sl 130,4).

És clar que ens hem d'oposar a la injustícia, i, si és necessari, enèrgicament (suportar el mal seria un indicatiu d'apatia o de covardia). Però la indignació és sana quan en ella no hi ha egoisme, ni ira, ni niciesa, sinó desig recte de defensar la veritat. L'autèntica paciència és la que ens porta a suportar misericordiosament la contradicció, la feblesa, les molèsties, els importunis de les persones, dels esdeveniments o de les coses. Ésser pacient equival a dominar-se un mateix. Els éssers susceptibles o violents no poden ser pacients perquè ni reflexionen ni són amos de si mateixos.

La paciència és una virtut cristiana perquè forma part del missatge del Regne del cel, i es forja en l'experiència de què tothom tenim defectes. Si Pau ens exhorta a suportar-nos els uns als altres (cf. Col 3,12-13), Pere recorda que la paciència del Senyor ens dóna l'oportunitat de salvar-nos (cf. 2Pe 3,15).

Certament, quantes vegades la paciència del bon Déu ens ha perdonat en el confessionari! Set vegades? Setanta vegades set? Potser més!